

en general, una competència odiosa. Efectivament, aquest per a defensar-se no té més remei, si és que li'n queda algun, que posar-se al mateix nivell econòmic i posar els honoraris a preu baix, a preus no remuneradors. Però és que a més, com que als subordinats o assalariats de les mútues per a viure-hi els han de donar a cadascun un nombre crescut de pòlisses, resulta un agabellament per part d'ells, un altre motiu de competència, un altre factor important de crisi, tant més quan la majoria dels assegurats són gent de posició relativa o absoluta, que podrien pagar i pagaven bons honoraris.

Tot això que acabem de dir es refereix al metge general, però si ho apliquem als especialitzats resulta igual o pitjor. Precisament aquí es troba el *primum movens*; la gent de qui hem parlat, han pensat primerament en assegurar-se pel cas d'una operació, pel d'una malaltia que els obligués a consultes d'especialistes, repetides pràctiques d'anàlisis o exploracions radiològiques, que els fan tambalejar el pressupost. Aquest ha estat precisament el reclam pels asseguradors.

De moment, les víctimes en són els companys de ciutat, els de les poblacions grans, però si no s'hi posa remei, ja es generalitzarà fins als últims reconcs de Catalunya, i llavors en serem tots de víctimes. Però encara que no fos així, hi ha un altre motiu perquè escarmentin els companys forans, el dia que els metges no puguin viure en les capitals, ¿quin recurs els cabrà sinó emigrar desbordants, cap als pobles, sense que el Sindicat ni totes les seves juntes i comissions de districtes rurals, amb llurs acords, puguin contenir-los?

Amb tot el que acabem de dir no hem descobert cap secret. És una vulgaritat. Tothom se'n dol, tothom ho comenta, tothom espera un remei i el remei no ve; ans al revés, cada dia progressen les mèdiques existents i cada dia se'n creen de noves, a jutjar per la descarada propaganda que fan i a jutjar per un fet més concloent, per la deserció que cada dia experimentem cadascun de nosaltres, dels millors clients, dels més solvents, cap a elles.

¿Es que potser no en té de remei, aquest mal?

Hem de confessar que remei radical potser no, no en té. La tendència a assegurar-se la gent de tota mena de riscos, és cada dia més corrent, avui és avassalladora i, ja ho hem dit, seria inútil i fins ridícul oposar-nos-hi, no podríem aturar el corrent, ens arrastraria. Més, creiem que no se-

ria just que ens hi oposéssim, pel que té de justa i perquè nosaltres també ens assegurem, ens mutualitzem.

Però si no podem ni hem de voler oposar-nos al corrent, sí que podem i deuriem, i devem, fer el possible perquè no ens perjudiqui.

Que podem no hi ha dubte en principi, puix que nosaltres, els metges, som un element indispensable, *sine quan non*, en el problema de l'assegurança de malaltia; si nosaltres no prestem els nostres serveis no hi ha assegurança possible, som una força irresistible si la sabem manejar.

Per fer això, el primer que cal és que estiguem tots units. Aquesta unió la somniàvem els fundadors del Sindicat, hi teníem totes les il·lusions, confiats que *la unió fa la força*, però quan ens creïem amb més fonament d'haver arribat a assolir l'ideal, per ésser sindicats quasi tots els metges, oh, desil·lusió! ens trobem que en el moment més greu de la nostra vida com a sindicats, en el moment de lluitar amb el nostre pitjor enemic, les Mèdiques, probablement la nostra unió no sigui possible.

Es el cas que el nostre Sindicat tenia la missió d'òrgan de defensa de l'estament i aquest estava constituït únicament pel metge obrer, tots iguals, però ara ens trobem que ja no som una classe uniforme, s'ha creat el metge patró i uns i altres estem ficats en el Sindicat amb igualtat de drets, però amb interessos diametralment oposats en cert aspecte. Ara digueu-me com pot haver-hi unitat, quan es tracti de resoldre precisament el problema que ens separa i que precisament l'ha creat l'egoisme dels dits patrons? Jo no ho crec fàcil, per no dir impossible. És clar que si no hi hagués l'egoisme per entremig, si hi hagués companyonia de bona fe, ¿qui millor per a resoldre el conflicte que una entitat on hi estan inclosos els dos grups, patrons i obrers, perjudicats i perjudicants? Però el qui hagi tastat els exorbitants beneficis, que diu que obtenen els directors, qualsevol els fa renunciar. És molt difícil, més tenint en compte, que si algun s'ha ficat al negoci de bona fe, no pensant perjudicar els seus companys, tinc seguretat que altres s'hi han ficat ben deliberadament, moguts per l'egoisme que dèiem, i pensant que es rebenti tothom amb tal que ells vagin bé. Fins els de bona fe, si n'hi havia, ja l'han perduda, puix d'altra manera, en veure el mal que feien, s'haurien retret, i ni uns